

[Holger K. Nielsen]

der nykonservative ideologer, der ville have utrolig godt af at læse Galbraiths livstestamente.« Jeg er fuldstændig enig.

Under forhandlingerne fremlagde SF et alternativt forslag. Vi ville ikke sænke skatten helt så meget for de højeste indkomster. I stedet ville vi sikre en bedre social fordeling gennem en forhøjelse af personfradraget. Vi foreslog endvidere, at også erhvervslivet skulle betale grønne afgifter. Det var desværre umuligt at komme i en reel diskussion med regeringen. Det viste sig, at regeringen havde brugt så mange ressourcer på den interne afklaring, at den ikke var i stand til at bevæge sig. Forhandlingsituationen var fra starten fastlåst.

Forløbet her i foråret har været en meget god illustration af, hvad vi forudså ved regeringsdannelsen, nemlig at konflikterne og diskussionerne flyttes fra folketingsalen til de lukkede møder i regeringen. Når regeringen så efter lange skænderier er blevet enig, kan der måske ændres nogle få frynsler, men princippet er »take it or leave it«.

Der er sådan set ingen grund til moralske kvababelser over denne situation. Sådan fungerer det, når vi har en flertalsregering. Men man skal så heller ikke stikke sig selv blå i øjnene og tro, at der kan skabes et bredt flertal i Folketinget. Det er der ingen grund til at forvente frem til næste valg.

Man kan spørge, om det er klogt at gennemføre en vidtgående skattereform med kun én stemmes flertal. Det er det vel ret beset ikke.

Man kunne spørge Det Radikale Venstre, om det er udtryk for det brede samarbejde, De Radikale altid har ønsket, når store reformer gennemføres med et flertal, der er så snævert, som det overhovedet kan blive. Når man diskuterer det med De Radikale, finder man imidlertid ud af, at Det Radikale Venstre har en temmelig enestående opfattelse af, hvad der er et bredt flertal: For Det Radikale Venstre er et bredt flertal ikke et flertal, der er bredt, men et flertal, hvori De Radikale selv deltager.

I SF har vi forstået budskabet. Vi har ingen illusioner om, at vi kan få et tæt samarbejde med regeringen, og satser derfor på at få indflydelse efter næste folketingsvalg.

Meget er usikkert i det politiske liv, men én ting kan siges med sikkerhed, nemlig at firkløverregeringen ikke vil have flertal efter næste valg, så hvis den nuværende statsminister vil

blive siddende på taburetten, bliver han nødt til at se sig om efter nye venner. Det regner jeg med at vi kan tale om til den tid, men mon ikke det ville være klogt, om han gjorde sig nogle overvejelser allerede nu?

For Socialdemokratiet er dette her fundamentalt et spørgsmål om, hvor partiet vil placere sig i dansk politik. Vil det være et midterparti eller et parti, som – med hr. Anker Jørgensens ord – ligger til venstre for midten? Vil det tilpasse sig kravene fra CD og De Radikale for at kunne blive ved magten, eller har Socialdemokratiet selv nogle ideer og visioner, som partiet er parat til at gå ud og slås for i forhold til befolkningen?

Hele forløbet omkring dannelsen af den nye regering og udviklingen siden da tyder på, at den nuværende socialdemokratiske ledelse ønsker at placere partiet som et midterparti, som på det teknokratiske plan kan få samfundet til at fungere, men som helt har glemt de socialdemokratiske visioner. Men igen: Er det virkelig holdbart i længden?

I SF mener vi, at der er behov for forandringer. Mange ting fungerer så dårligt, at vi ikke kan være det bekendt. Vi kan ikke være bekendt, at stadig flere udstødes socialt og økonomisk, samtidig med at der bevilges store skattelettelser til de bedst stillede. Vi kan ikke være bekendt, at et flertal her i Folketinget ikke er villigt til at opstille en konkret målsætning for, hvor meget arbejdsløsheden skal nedbringes i 1994, når der nu opstilles målsætninger for så mange andre størrelser i den økonomiske politik. Vi kan ikke være bekendt, at Riokonferencens temaer om det globale miljø og den globale ulighed i så ringe omfang afspejles i den politiske udvikling og diskussion her i Danmark.

Nøgleordene for SF er social retfærdighed, grøn omstilling og demokrati. Vi vil til enhver tid gå imod den populistiske politik, hvor det gælder om at tilfredsstille de store vælgergrupper i middelklassen på bekostning af de dårligst stillede. Vi er godt klar over, at der måske ikke altid er så mange stemmer i en sådan linie, men vi mener ikke desto mindre, at den er rigtig. Vi er også godt klar over, at der ikke er så mange stemmer i at slås for indvandrerens og flygtningenes rettigheder, men vi gør det alligevel.